

så er det faktisk forkert, for det kan spekulanter godt gennem spekulation mod bl.a. euroen.

Vi har jo fået bekræftet, hvor stor den spekulation kan være, og hvilke alvorlige konsekvenser den kan have. Derfor er det faktisk forkert, og derfor bliver jeg nødt til ligesom hr. Jens Rohde fra Venstre at opfordre økonomiministeren til at trække denne pjece tilbage.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Lidt tidligere i debatten forsøgte hr. Claus Larsen-Jensen at sammenkæde ØMU-afstemningen og miljødebatten. Jeg tror, det gik op for hr. Claus Larsen-Jensen, at den sammenkædning ikke var indlysende heldig.

Forsøg nr. to gik ud på at sige, at fra nu af flytter man miljødebatten ind i Euro-11, nu altså Euro 12-gruppen. Til hr. Claus Larsen-Jensen: Var det rigtigt forstået, at den gruppe af lande, som ikke indeholder Danmark, ikke indeholder Sverige, ikke indeholder Storbritannien, ud over alle de andre ting, den skal have med at gøre, fremover også skal tage sig af miljøspørgsmål? Er det virkelig rigtigt forstået? Jeg tror, at det vil overraske mange, bl.a. miljøministrene rundt omkring, at den gruppe skal side og tage vidtgående miljøbeslutninger. Men sådan forstod jeg hr. Claus Larsen-Jensen. Jeg vil egentlig blot have det bekræftet.

Så vil jeg også godt have bekræftet af hr. Claus Larsen-Jensen, om det virkelig er rigtigt, at det ud fra den socialdemokratiske analyse ingen velfærdskonsekvenser får overhovedet, og hvis nogen, så kun positive, at man sammenfatter økonomierne så stramt, som man er i gang med i øjeblikket. Er det ikke et meget ekstremt standpunkt, at det slet ingen konsekvenser får?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Kim Behnke og derefter hr. Knud Erik Hansen, og så slutter hr. Claus Larsen-Jensen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Når hr. Claus Larsen-Jensen har så travlt med at citere fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd om, hvad der vil ske med den danske ledighed, hvis renten stiger, så efterlader han jo det indtryk – og det nok er med vilje – at vi kan forvente, at den danske rente kommer til falde, hvis Danmark bliver en del af Euroland. Men sådan er virkeligheden jo ikke. Sådan som

dansk økonomi er i øjeblikket, vil et rentefald i Danmark betyde, at økonomien bliver, som det hedder i ministerielle tidender, overophedet. Det vil sige, at det, danskerne har foran sig ved en rentesænkning, er en pinsepakke nr. 2, for pinsepakke nr. 1 var jo netop, fordi den danske rente var for lav, fordi den danske økonomi var overophedet.

Så budskabet fra i dag må være, at hvis man stemmer ja og håber på at få et rentefald, så skal man være forberedt på, at efterfølgende kommer regeringen med en pinsepakke nr. 2. Så ved jeg godt, hvad jeg vil stemme. Så vil jeg skynde mig at sige nej.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi diskuterer realiteter omkring indflydelse, for det er da rigtigt, at de andre lande kan snakke sammen i Ecofin og finde ud af noget, de synes er rigtigt; men er det ikke politisk amatøragtigt, hvis Danmark så ikke vil bruge den formelle indflydelse og reelle indflydelse, vi kan have gennem Ministerrådet?

Jeg vil godt spørge hr. Claus Larsen-Jensen: Hvad vil situationen være, hvis nu de 11 lande har snakket sammen i Ecofin om det sociale område og kommer tilbage til Ministerrådet og siger, at de nu har fundet ud af et eller andet, og det så går stik mod Danmarks interesser? Vil hr. Claus Larsen-Jensen så ikke være en politisk amatør, hvis Danmark så ikke bruger sin indflydelse i Ministerrådet til at få rejst debatten i Ministerrådet?

Jeg synes, det her problem med indflydelse faktisk kun er et problem, hvis Danmark undlader at bruge den indflydelse, vi har i Ministerrådet, for tingene skal jo besluttes i Ministerrådet, og dér kan vi trække tingene op til debat og til beslutning, hvis vi vil.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Til hr. Søren Søndergaard: Det kan godt være, man synes, der ikke er nok lande med. Hvorfor skulle man så være imod, at der kommer nogle flere med på et tidspunkt? Det må i virkeligheden styrke positionen med hensyn til at skabe lidt kontrol med valutaspekulanter.

Det, der er sagen, og det, der er konstruktionen i det her, er, at vi jo faktisk opnår en intern pengepolitisk og rentemæssig stabilitet. Det skaber jo grundlag for økonomisk stabilitet, økonomisk vækst, øget beskæftigelse, flere i ar-